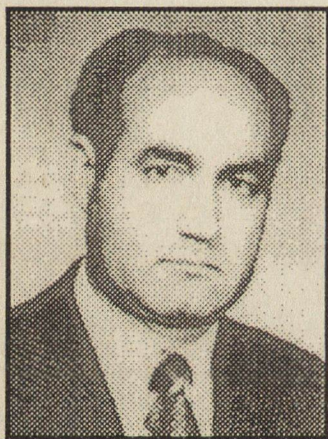

**ПЕДАГОГИЧЕСКИ
ВЕСТНИК**

IN MEMORIAM!

ПРОФ. Д-Р НА П. Н. МАРИН ЛЮЛЮШЕВ — ЧОВЕКЪТ И УЧЕНИЯТ

*Ако смъртта беше благо,
боговете не биха били безсмъртни.
(древногръцка мисъл)*

Навършва се една година, от-
както проф. д-р на п.н. Марин Лю-
люшев пое пътя към своя вечен
дом. Вестта за неговата смърт бе-
ше неочаквана. Жизнен и енер-

гичен, в разцвета на своите твор-
чески сили, той напусна този зе-
мен живот, след като две седмици
преди това покани членовете на
катедрата на своя 65-ти рожден
ден.

Не съм го чувал никога да го-
вори за смъртта. Беше изпълнен
с творчески планове, които изпъл-
няваше с методично постоянство.
Винаги организиран и дисципли-
ниран, той се отличаваше с чув-
ство за дълг и отговорност.

Марин Люлюшев е роден на
19.II.1932 г. в с. Попина, Силист-
ренско. Произхожда от бедно сел-
ско многодетно семейство.

След завършване на гимназия,
постъпва във Военновъздушното

училище в Долна Митрополия, специалност "военен летец", след което следва в СУ "Св. Климент Охридски" и последователно завършва Филологически факултет редовно обучение и Исторически факултет – задочно обучение.

Работил е като начален, прогимназиолен и гимназиален учител. Преподавал е в техникум, в медицинско и педагогическо училище. В системата на образованието е заемал длъжностите: директор на начално училище, зам.-директор на Силистренското педагогическо училище, училищен инспектор, началник отдел "Просвета и култура".

През 1969 г. постъпва като асистент във Великотърновския университет. Кандидатска дисертация защитава 1974 г., а докторска 1988 г. За доцент е избран 1976 г. и за професор – 1989 г.

Ръководител е на катедра "Педагогика" от 1980 г. Основател е на Педагогическия факултет и негов първи декан от 1984 до 1987 г. На тези ръководни длъжности проф. М. Люлюшев се прояви като много добър организатор, с усет към новото, с перспективно мислене. Подпомагаше развитието на младите научни кадри – аспиранти и асистенти, с цел да се създаде Великотърновската педагогическа школа.

Научните му интереси бяха

твърде разнообразни, а научната му продукция внушителна – над 120 заглавия. Издаде около 15 монографии и учебници (самостоятелно и в съавторство), множество студии и статии, публикувани на български, руски, чешки и немски езици.

През последните 15 години той съсредоточи своето внимание върху изследването на българската просвета и педагогическа мисъл на нашите сънародници на север от р. Дунав: в Австро-Унгария, Влахия, Молдова, Украйна и Русия. Специализирал е в СССР, Румъния и ГДР. Участваше активно в национални и международни конгреси, вузовски конференции и симпозиуми по педагогически въпроси.

Беше завладяващ лектор. Много от неговите студенти го оценяваха като ерудирани преподаватели.

Водеше лекционен курс по история на педагогиката и българското образование във ВТУ "Св. св. Кирил и Методий". Беше канен да изнася лекции в Шуменския университет "Константин Преславски" и в Софийския университет "Св. Климент Охридски".

Любим негов писател и педагогически мислител остана Лев Николаевич Толстой.

Дълги години беше член на Специализирания научен съвет по

педагогика и на подкомисията по хуманитарните дисциплини при ВАК в гр. София. Работеше усърдно да издигане на равнището на педагогическата наука в България.

Проф. д-р на п. н. Марин Люлюшев приемаше живота като непрекъснато преодоляване на изпитания и препятствия. Това беше своеобразен начин на живот, благодарение на който той направи

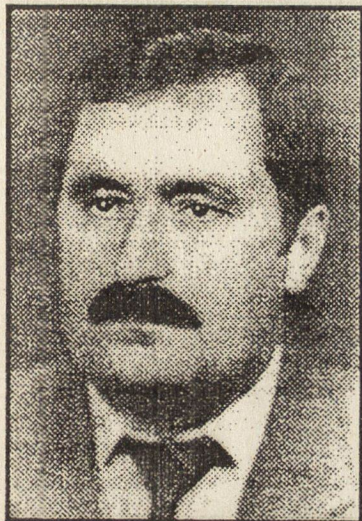
блестяща академична кариера и разгърна своите възможности и способности.

Древните римляни са задавали следния въпрос: "Какво ли не погубва гибелното време?"

Неговият отговор, въпреки преждевременната му смърт, може би щеше да бъде: "Направих каквото можах, нека можещите да направят повече!"

Стоян Долапчиев

В ПАМЕТ НА ЦВЕТАН ХРИСТОВ

Срещаш, познаваш, достигаш до някого, а той си отива от теб неочаквано и завинаги. Тази внезапност е толкова болезнена, че притъпява сетивата и ние преста-

ваме да се запитваме защо и как това се случи!

Илюзията на живота примамливо обгръща и мислите, и настроенията ни... Но ние знаем, че в паметта ни ще остане непокътнат смисълът, който сме открили в общуването с теб. И слава Богу, че сме устроени да помним! И нашата скръб, макар и безутешна, е озарена от силата на спомена за теб!

За нас, твоите колеги, ти ще останеш винаги усмихнатия и добронамерен Цецо, откликващ с всеотдайност, когато те потърсим за съвет и покоряващ с търпението и толерантността си!

Почивай в мир!

От колегите
катедра "Психология"